

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 36/2019-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 29. januára 2019 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou LEGATE, s. r. o., Dvořákovo nábřeží 8/A, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ JUDr. Peter Vrábek, advokát, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 141 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 1 CbZm 50/2010 z 5. marca 2015, uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4 CoZm 52/2015 z 25. júna 2015 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Obdo 63/2015 z 21. septembra 2016, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ], o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. januára 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátskou kanceláriou LEGATE, s. r. o., Dvořákovo nábřeží 8/A, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Peter Vrábek, ktorou namieta porušenie

svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 141 ods. 1 ústavy uznesením Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 CbZm 50/2010 z 5. marca 2015, uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 CoZm 52/2015 z 25. júna 2015 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Obdo 63/2015 z 21. septembra 2016.

2. Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že [REDAKOVANÉ], správca konkurznej podstaty úpadcu [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobca“), sa návrhom v konaní vedenom okresným súdom domáhal proti [REDAKOVANÉ], správcovi konkurznej podstaty úpadcu [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný v 1. rade“), sťažovateľovi v procesnom postavení žalovaného v 2. rade a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný v 3. rade“), zaplata zmenkovej sumy 1 170 597,38 € s príslušenstvom. Zmenkovým platobným rozkazom sp. zn. 3 Zm 725/2009 z 24. marca 2010 boli žalovaní zaviazaní, aby žalobcovi spoločne a nerozdielne zaplatili uvedenú zmenkovú sumu aj s príslušenstvom. Po podaní námietok proti zmenkovému platobnému rozkazu všetkými žalovanými bol uznesením okresného súdu č. k. 1 CbZm 50/2010-285 z 22. apríla 2013 zmenkový rozkaz proti žalovanému v 1. rade zrušený a konanie proti žalovanému v 1. rade bolo zastavené. Proti sťažovateľovi a žalovanému v 3. rade je predmetná vec okresným súdom ďalej vedená pod sp. zn. 1 CbZm 50/2010.

3. Podaním z 19. januára 2015 sa sťažovateľ v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 1 CbZm 50/2010 domáhal prerušenia konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“), a to až do právoplatného skončenia konkurzného konania vedeného na majetok žalovaného v 1. rade na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 2 K 5/2012 a do právoplatného skončenia exekučného konania vedeného Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 63 Er 1645/2014 vo veci žalobcu ako oprávneného proti povinnému – obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ]

4. Sťažovateľ vo svojom návrhu na prerušenie konania tvrdil, že „od výsledku exekučného konania oprávneného... voči [REDAKOVANÉ] vedeného pod sp. zn. 63 Er/1645/2014 závisí, či pohľadávka správcu konkurznej podstaty ...voči [REDAKOVANÉ] bude uspokojená, resp. v akom rozsahu, čo má význam pre rozhodnutie súdu v konaní sp. zn. 1 CbZm/50/2010, čo bude mať za následok tiež zánik pohľadávky voči sťažovateľovi ako žalovanému v 2. rade a žalovanému v 3. rade. Preto výsledok exekučného konania č. k. 63 Er/1645/2014 má význam pre rozhodnutie súdu vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava V sp. zn. 1 CbZm/50/2010.“.

5. Okresný súd návrh sťažovateľa na prerušenie konania do právoplatného ukončenia veci vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 63 Er 1645/2014 uznesením sp. zn. 1 CbZm 50/2010 z 5. marca 2015 zamietol (výrok I uznesenia). Okresný súd zároveň konanie o návrhu sťažovateľa na prerušenie konania do právoplatného ukončenia konkurzu vedeného na majetok žalovaného v 1. rade zastavil (výrok II uznesenia).

6. Proti uzneseniu okresného súdu sťažovateľ podal odvolanie (proti výroku I uznesenia), o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 4 CoZm 52/2015 z 25. júna 2015 tak, že odvolaním napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil.

7. Sťažovateľ podal proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. sp. zn. 4 CoZm 52/2015 z 25. júna 2015 dovolanie, ktoré najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Obdo 63/2015 z 21. septembra 2016 odmietol podľa § 447 písm. c) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

8. Sťažovateľ v sťažnosti namieta, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom z dôvodu, že konajúce súdy sa nevysporiadali s touto jeho podstatnou argumentáciou:

„... - argumentoval nesprávnym právnym posúdením veci súdom prvého stupňa, pričom uviedol, že odporca v 2. rade aj odporca v 3. rade v námietkach proti zmenkovému platobnému rozkazu namietali zánik pohľadávky krytej zmenkou, a preto je nevyhnutné skúmať existenciu kauzy zmenky, ktorá je základom každého zmenkového vzťahu. Ak kauza

zmenky zanikne, zanikne aj zmenkové ručenie v rovnakom rozsahu, keďže zabezpečovací vzťah je len akcesorický k hlavnému záväzku a zaniká spolu s hlavným záväzkom;

- poukazoval na ust. § 17 a § 19 zák. č. 191/1950 Zb., pričom dôvodil, že uplatňovanie zmenky navrhovateľom voči odporcom v 2. a 3. rade napriek tomu, že pohľadávka zo zmenky je uplatňovaná dostatočným spôsobom voči hlavnému dlžníkovi v exekučnom konaní na základe právoplatného a vykonateľného platobného rozkazu, je konaním na škodu dlžníka, t. j. odporcov v 2. a 3. rade, ktoré je navyše zo strany navrhovateľa vedomé. Preto prebiehajúce exekučné konanie je konaním, ktoré môže mať význam pre toto konanie a jeho výsledok bude mať vplyv na to, či sa bude aj v tomto konaní pokračovať. Je preto daný dôvod na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p. až do právoplatného skončenia exekučného konania na Okresnom súde Bratislava 1 sp. zn. 63 Er/1645/2014;

- ak zmenka má zabezpečovací charakter, nie je zbavená kauzy zmenky, pričom v zmenkovom konaní majú odporcovia v 2. a 3. rade status spotrebiteľa, keďže aval zmenky nebol uskutočnený v rámci predmetu obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti;

- s námietkou postavenia odporcu v 2. a 3. rade ako spotrebiteľov sa tiež dovolací súd vôbec nevysporiadal, nakoľko nereagoval na námietku sťažovateľa ohľadne nepreskúmateľnej argumentácie odvolacieho súdu, ktorý uviedol, že spotrebiteľ je v právnych normách definovaný ako subjekt, ktorému bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania, pričom odporca v 2. ani v 3. rade neuzavreli žiadnu zmluvu za účelom prijatia akéhokoľvek peňažného plnenia na akýkoľvek účel, ani žiadne plnenie neprijali a ich postavenie je dané výslovne tým, že sa ako avalisti zmenky zaručili nedobrovoľne za splnenie peňažného záväzku odporcu v 1. rade.“

9. Podľa názoru sťažovateľa „sa uznesenie Najvyššieho súdu SR č. k. 2Obdo/63/2015 zo dňa 21. 09. 2016 javí ako značne arbitrárne a celkom zjavne nesprávne, porušujúce základné právo sťažovateľa na spravodlivý súdny proces, na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ako aj na spravodlivé rozhodnutie, ktoré vychádza z platnej hmotnoprávnej normy“.

10. Najvyšší súd podľa názoru sťažovateľa odmietol jeho dovolanie „čisto formalisticky“.

11. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutými uzneseniami okresného súdu, krajského súdu, ako aj najvyššieho súdu došlo podľa sťažovateľa tým, že „súdy prvého a druhého stupňa ako aj Najvyšší súd SR nesprávne právne posúdili vec a nevyjadrili sa k ani jednej zo zásadných námietok, vznesených sťažovateľom. Uznesenie Najvyššieho súdu SR a súdov nižšieho stupňa vykazuje vysoký stupeň arbitrárnosti, čo je z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, má za následok porušenie princípov spravodlivého procesu a zároveň je takýto postup súdu v rozpore s čl. 1 ods. 1 Ústavy, teda s princípom právneho štátu, ktorého súčasťou je aj princíp právnej istoty, ktorého základným atribútom je istota subjektov práva, spočívajúca v premise, že orgány verejnej moci pri výkone verejnej moci postupujú v súlade s Ústavou a platnými právnymi predpismi a že ich postup je takto predvídateľný.“.

12. Podľa názoru sťažovateľa „v prípade napadnutých rozhodnutí súdu prvého a druhého stupňa ide práve o prípad absencie zásadného vysvetlenia dôvodov podstatných pre rozhodnutia súdov, ktoré sa vôbec nevyjadrili k otázkam:

a. Prečo ak konkrétna kauza v celku alebo čiastočne môže zaniknúť, potom nemožno priznať plnenie na základe zmenky v rozsahu, v akom kauza zmenky zanikla, keďže zabezpečovací vzťah ako vzťah akcesorický k hlavnému záväzku zaniká spolu s hlavným záväzkom, čo je potrebné zohľadniť pri posúdení, či prebieha iné konanie ktoré môže mať vplyv na rozhodnutie vo veci;

b. Keďže pohľadávka zo zmenky je uplatňovaná aj iným dostatočným spôsobom (v exekučnom konaní pred OS BA I sp. zn. 63 Er/1645/2014 na základe platobného rozkazu č. k. 28Rob/65/2010), je toto konanie konaním na škodu dlžníka - odporcu v 2. rade ako aj odporcu v 3. rade, ktoré je zo strany navrhovateľa vedomé;

c. Potom prebiehajúce exekučné konanie na Okresnom súde Bratislava I sp. zn. 63 Er/1645/2014 je konaním, ktorého výsledok musí mať význam a vplyv na výsledok tohto konania sp. zn. 1 CbZm/50/2010;

d. Nepreskúmateľné odôvodnenie, že spotrebiteľ je v právnych normách definovaný ako subjekt, ktorému bol poskytnutý spotrebiteľský úver, pričom odporcovia týmito subjektmi nie sú.“.

13. V nadväznosti na už citované sťažovateľ poukázal aj na znenie spoločného stanoviska č. 93 kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a obchodnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. októbra 2015 (zverejneného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky č. 8/2015) k postupu súdov nižšieho stupňa vo veciach návrhov s uplatneným právom zo zmenky vo vzťahu k ochrane spotrebiteľa.

14. Sťažovateľ považuje za nesporné, že *„súdy sa nesprávne a nepreskúmateľne vysporiadali s postavením sťažovateľa ako odporcu v 2. rade a odporcu v 3. rade ako spotrebiteľov, ktorým prináleží zvýšená miera ochrany najmä vo formalizovanom zmenkovom konaní. Bez jednoznačného a právne nespochybniteľného zdôvodnenia, prečo odporcovia v 2. a 3. rade nespĺňajú definíciu spotrebiteľa, nie je možné priznať sťažovateľovi a odporcovi v 3. rade ani zvýšenú ochranu priznanú okrem iného aj vyššie uvedeným zjednocujúcim stanoviskom, vo vzťahu k prieskumu vznesených námietok voči konaniu navrhovateľa na škodu odporcov v 2. a 3. rade, ako aj zániku kauzy zmenky. Súdy sú pritom vždy povinné ex offio preskúmať nekalú povahu a neprípustnosť uplatňovaného nároku, najmä ak by bol tento uplatňovaný voči spotrebiteľom. Predpokladom na uplatnenie správneho procesného postupu je ale jednoznačné ustálenie povahy odporcov 2. a 3. tak, aby laxným a nepreskúmateľným odôvodnením rozhodnutia súdov nebolo porušené ich právo na súdnu ochranu.“.*

15. Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č. k. 2Obdo/63/2015 zo dňa 21.9. 2016, Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 4CoZm/52/2015-491 zo dňa 25. 06. 2015 a Okresný súd Bratislava V uznesením č. k. 1CbZm/50/2010-471 zo dňa 05. 03. 2015 porušili právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6

ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 141 ods. 1 Ústavy SR.

Ústavný súd zrušuje uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2Obdo/63/2015 zo dňa 21.9. 2016, zrušuje uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 4CoZm/52/2015-491 zo dňa 25. 06. 2015 a zrušuje uznesenie Okresného súdu Bratislava V č. k. 1 CbZm/25/2011-398 zo dňa 05. 03. 2015 a vec vracia Okresnému súdu Bratislava V na ďalšie konanie.“

II.

16. Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

17. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

18. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané nikým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

19. Sťažovateľ namieta, že uznesením okresného súdu č. k. 1 CbZm 50/2010-471 z 5. marca 2015, uznesením krajského súdu č. k. 4 CoZm 52/2015-491 z 25. júna 2015 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obdo 63/2015 z 21. septembra 2016 došlo

k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 141 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením okresného súdu č. k. 1 CbZm 50/2010-471 z 5. marca 2015

20. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

21. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť (a aj domáhal) využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

22. Sťažovateľ bol oprávnený podať proti napadnutému uzneseniu okresného súdu odvolanie (čo aj využil), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením krajského súdu č. k. 4 CoZm 52/2015-491 z 25. júna 2015

23. Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, čo nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide predovšetkým vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07).

24. Pridržiavajúc sa svojej stabilnej judikatúry, ústavný súd poukazuje aj na to, že základné právo na súdnu ochranu, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie je „výsledkové“, to znamená, musí mu zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08).

25. Zároveň ústavný súd pripomína, že jeho prvoradou úlohou je ochrana ústavnosti, a nie ochrana zákonnosti, čo je prejavom doktríny, že všeobecný súd pozná právo („*iura novit curia*“). Je v právomoci všeobecného súdu vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá dôvod doň zasahovať (m. m. I. ÚS 19/02, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06). Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

26. V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha

pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

27. Sťažovateľ namieta porušenie ním označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy tým, že v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci okresným súdom nebolo konanie o vymáhanie nárokov zo zmenky voči nemu ako žalovanému v 2. rade prerušené, napriek tomu, že výsledok exekučného konania „*musí mať význam a vplyv na výsledok*“ konania vedeného pod sp. zn. 1 CbZm 50/2010. Sťažnosťou napáda aj uznesenie krajského súdu, ktorým bolo namietané uznesenie súdu prvého stupňa potvrdené ako vecne správne, a vytýka mu jeho vecnú nesprávnosť, ako aj nedostatočné odôvodnenie. Podľa sťažovateľa uspokojením pohľadávky žalobcu v exekučnom konaní zanikne pohľadávka uplatnená v predmetnom konaní a zanikne aj kauza zmenky. Preto má podľa neho výsledok exekúcie význam aj pre rozhodnutie súdu v tejto veci.

28. Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu a aj štrasburských orgánov ochrany práv, z čoho rezultuje pomerne bohatá judikatúra k jeho významu z pohľadu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. 1. 1999). Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení

rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06).

29. Podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu.

30. V relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia krajský súd uviedol:

„Na základe obsahu spisu a odôvodnenia napadnutého uznesenia odvolací súd odmietol námietku odporcu 2/, že súd prvého stupňa nedostatočne zistil skutkový stav veci a vec nesprávne právne posúdil. Správnosť dôvodov vylučujúcich prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. z dôvodu prebiehajúcej exekúcie vedenej Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 63Er/l 645/2014, vyplýva nepochybne z odôvodnenia napadnutého uznesenia.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet. Vo vzťahu k prerušeniu konania podľa písm. c/ je potrebné konštatovať, že tu nejde o prípad, kedy by sa v inom konaní riešila otázka významná pre rozhodnutie súdu, ktorú si súd nie je oprávnený vyriešiť (§ 135 O.s.p.), ale o otázku, ktorú je síce konajúci súd oprávnený vyriešiť ako otázku predbežnú, avšak z rôznych dôvodov - napr. hospodárnosti konania - je vhodnejšie vyčkať na rozhodnutie iného orgánu - najčastejšie súdu. Z hľadiska kritéria významu riešenej otázky pre rozhodnutie súdu môže ísť iba o takú otázku, ktorá je pre rozhodnutie súdu rozhodujúca. Prerušenie konania nebude dôvodné, pokiaľ by išlo o okrajovú otázku, ktorá nie je pre rozhodnutie súdu rozhodujúca. Rozhodujúcim hľadiskom tu bude zásada hospodárnosti konania, a preto prerušenie konania predstavuje skôr výnimku ako pravidlo.

Vo vzťahu k vyššie uvedenému odvolací súd poukazuje na správnu argumentáciu súdu prvého stupňa, keď uviedol, že v predmetnom konaní súd rozhoduje o námietkach

odvolateľov proti zmenkovému platobnému rozkazu, a preto významnou pre toto konanie by mohla byť len otázka, ktorej posúdenie by bolo dôležité pre záver o dôvodnosti/nedôvodnosti námietok odporcov proti zmenkovému platobnému rozkazu (t.j. námietok odporcu 3/ na č. l. 33 - 37 a námietok odporcu 2/ na č. l. 119 - 124).

V exekučnom konaní vedenom Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 63Er/1645/2014 sa žiadna takáto otázka nerieši, ale sa nútene realizuje výkon súdneho rozhodnutia, ktoré nebolo včas a riadne splnené dobrovoľne, a preto nezakladá dôvod na prerušenie predmetného konania.

Odvolaciu námietku odporcu 2/, ktorou tvrdil, že tak on ako aj odporca 3/ už v námietkach proti zmenkovému platobnému rozkazu namietali zánik pohľadávky krytej zmenkou, t.j. potrebu skúmať existenciu kauzy zmenky, a to s ohľadom na skutočnosť, že ide o zmenku zabezpečovaciu, odvolací súd v tomto konaní odmietol ako nedôvodnú, pretože s otázkou požadovaného prerušenia konania nesúvisí a môže byť riešená iba v rámci rozhodovania o námietkach proti zmenkovému platobnému rozkazu. Preto je dôvodné aj tvrdenie prvostupňového súdu, že prebiehajúce súdne konanie nie je možné bez vyriešenia vznesených námietok odporcov 2 / a 3/ proti zmenkovému platobnému rozkazu skončiť inak ako na základe späťvzatia návrhu zo strany navrhovateľa. Rovnako nie je možné v rámci tohto konania, ktoré je vyslovene procesnoprávneho charakteru, riešiť otázku odporcom 2/ namietaného vedomého konania navrhovateľa na škodu odporcov tým, že popri vymáhaní dlžnej sumy v exekučnom konaní 63 Er/1645/2014, teda iným dostatočným spôsobom, uvedenú sumu uplatňuje aj voči odporcom 2/ a 3/.

Odvolací súd považuje za potrebné obecné konštatovať, že v zmysle čl. I. zák. č. 191/1950 Sb. je zmenka definovaná ako cenný papier vystavený v zákonom stanovenej forme, ktorým sa určité osoby (aj avalista zmenky) zaväzujú majiteľovi zmenky zaplatiť v určitom mieste a v určitom čase istú peňažnú sumu s tým, že ide o záväzok priamy, bezpodmienečný, nesporný a abstraktný. Majiteľ platnej zmenky má nepochybné právo na jej zaplatenie.

Zákon dáva dlžníkom zo zmenky možnosť podať námietky proti zmenke. S tým súvisí potom aj dôkazná povinnosť na strane dlžníkov, ktorí musia nielen namietat', ale aj preukázať všetky skutočnosti, ktoré voči majiteľovi zmenky na svoju obranu uplatňujú. Zabezpečovacia zmenka plní funkciu mobilizácie dlžníka, aby riadne a včas splnil svoj

záväzok z kauzálneho vzťahu, a až vtedy ak dlžník túto povinnosť nesplní, dochádza k uplatneniu zmenky. Zmenku však nie je možné považovať za zaistovací záväzok, ktorý je závislý na existencii kauzálneho záväzkového vzťahu. Záväzok ručiteľa je akcesorický len ku zmenke ako listine a je nezávislý na záväzku dlžníka. Zabezpečuje splnenie pohľadávky zo zmenkového záväzku, pričom zmenkový ručiteľ je zaviazaný rovnako ako dlžník. Zmenkový ručiteľ - na rozdiel od bežného ručiteľa podľa § 546 Občianskeho zákonníka - je samostatným dlžníkom, čo sa prejavuje v zákonných možnostiach jeho prípadnej obrany.

Aj námietky voči vyššie uvedenému musia odporcovia tvrdiť a preukázať, čo je možné len v konaní o riadne uplatnených námietkach proti zmenke.

Odvolací súd odmietol aj tvrdenie odporcu 3/, že v tomto konaní má status spotrebiteľa. Spotrebiteľ je v právnych normách definovaný ako subjekt, ktorému bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Odporca 3/ v súvislosti s týmto konaním neuzavrel žiadnu zmluvu za účelom prijatia akéhokoľvek peňažného plnenia na akýkoľvek účel, a ani žiadne plnenie neprijal; jeho postavenie je dané výslovne dôvodom, že sa ako avalista zmenky zaručil za splnenie peňažného záväzku odporcu 1/, t.j. že zabezpečil jeho splatenie v prípade, že zmenečný dlžník nebude plniť včas a riadne, a preto žiadnym spôsobom nenaplnia legálnu definíciu spotrebiteľa. Z uvedených dôvodov nebolo možné akceptovať žiadnu z odvolacích námietok odporcov 2/ a 3/, a preto odvolací súd uzavrel, že napadnuté uznesenie je vecne správne a aj náležité odôvodnené.“

31. Predmetné rozhodnutie krajského súdu (nadväzujúce na právny názor okresného súdu) obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym

názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). V danom prípade ústavný súd takéto vady rozhodnutia krajského súdu nezistil. Krajský súd sa nad rámec odkazu na odôvodnenie prvostupňového rozhodnutia, s ktorým sa v celom rozsahu stotožnil (§ 219 ods. 2 OSP), zaoberal osobitne aj zásadnými odvolacími námietkami sťažovateľa, ako aj žalovaného v 3. rade. Námietku sťažovateľa týkajúcu sa nutnosti skúmania existencie kauzy zmenky krajský súd vyhodnotil ako nesúvisiacu s rozhodovaním o prerušení konania a poukázal na to, že táto môže byť riešená iba v rámci rozhodovania o námietkach proti zmenkovému platobnému rozkazu. Obdobne vo vzťahu k námietke týkajúcej sa vedomého konania žalobcu na škodu žalovaných krajský súd poukázal na vyslovene procesnoprávny charakter konania o prerušení konania a nemožnosť riešenia tejto otázky v rámci tohto konania.

32. Uvedené závery krajského súdu aj v kontexte súvisiaceho odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia sú z hľadiska ústavného súdu ústavne udržateľné. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na skutočnosť, že napadnuté uznesenie krajského súdu svojím obsahom reflektuje, že nešlo o prípad obligatórneho prerušenia konania, ale o situáciu, keď bolo prerušenie konania fakultatívne. Vo veci konajúce súdy dospeli k záveru o nedôvodnosti a nevhodnosti prerušenia konania, pričom svoje rozhodnutia opreli o § 109 ods. 2 písm. c) OSP, ktorý v znení účinnom v rozhodnom čase umožňoval, no neprikazoval súdu prerušiť konanie za predpokladu, že v inom prebiehajúcom konaní sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre jeho rozhodnutie. Vychádzajúc z uvedeného, je potrebné konštatovať, že bolo výlučne na diskrecii súdu, či aj v prípade zistenia existencie konania riešiaceho potenciálne významnú otázku konanie preruší alebo nie. Pokiaľ ide o námietky sťažovateľa smerujúce k tvrdeniu, že konajúce súdy mali dôvodnosť prerušenia konania posúdiť inak, ústavný súd konštatuje, že aj v prípade, že by sťažovateľ mal v uvedenom pravdu, táto skutočnosť nie je spôsobilá sama osebe založiť protiústavnosť napadnutého uznesenia krajského súdu, pokiaľ procesný predpis umožňoval konajúcemu súdu za daných okolností zvoliť takýto postup a takto rozhodnúť, pričom zároveň boli splnené zákonné

predpoklady na takýto postup a rozhodnutie. V tejto súvislosti nemožno opomenúť ani skutočnosť, že uznesenie o prerušení konania je rozhodnutím procesnej povahy, teda nejde o rozhodnutie vo veci samej. Aj z toho dôvodu takéto rozhodnutie spravidla ani nie je spôsobilé zasiahnuť do ústavou zaručených základných práv a slobôd (napr. II. ÚS 67/2017, III. ÚS 63/2018).

33. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd je toho názoru, že niet relevantnej spojitosti medzi napadnutým uznesením krajského súdu a namietaným porušením označených práv sťažovateľa. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého uznesenia, ako aj s poukazom na to, že obsahom práva na spravodlivé súdne konanie nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

II.3 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením najvyššieho č. k. 2 Obdo 63/2015 z 21. septembra 2016

34. Zo sťažnosti vyplýva, že tvrdenie sťažovateľa o porušení jeho základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie napadnutým uznesením najvyššieho súdu je založené na závere, že dovolací súd odmietol jeho dovolanie čisto formalisticky, a to napriek tomu, že postupom súdov prvého a druhého stupňa bola sťažovateľovi odňatá možnosť konať pred súdom a bol mu „*znemožnený prístup k spravodlivosti*“.

35. Najvyšší súd po sumarizácii a vyhodnotení dovolacej argumentácie sťažovateľa vyslovil záver, podľa ktorého dovolanie sťažovateľa smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému tento mimoriadny opravný prostriedok nie je prípustný, a preto ho odmietol.

36. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu všeobecný súd v zásade nemôže porušiť základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní (napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00). Takýmto predpisom bol vo veci

sťažovateľa Občiansky súdny poriadok (platný a účinný do 30. júna 2016, keďže dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016).

37. Ústavný súd poukazuje na svoju štandardnú judikatúru (napr. IV. ÚS 238/07, II. ÚS 418/2012, III. ÚS 24/2016), podľa ktorej otázka posúdenia, či sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, sústavu ktorých završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Zo subsidiárnej štruktúry systému ochrany ústavnosti ďalej vyplýva, že práve všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie práv a slobôd vyplývajúcich z ústavy alebo dohovoru (I. ÚS 4/00), preto sa právomoc ústavného súdu pri ochrane práva každého účastníka konania uplatní až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 13/01), alebo všeobecné súdy neposkytnú ochranu označeným základným právam sťažovateľa v súlade s ústavnoprocenými princípmi, ktoré upravujú výkon ich právomoci.

38. Na základe uvedených právnych východísk ústavný súd pri predbežnom prerokovaní preskúmal namietané uznesenie najvyššieho súdu, ktorým podľa § 447 písm. c) CSP odmietol dovolanie sťažovateľa ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

39. V nadväznosti na námietky sťažovateľa ústavný súd poukazuje na relevantnú časť napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, v ktorom sa predovšetkým uvádza:

„6. Na odôvodnenie svojho záveru dovolací súd v zmysle § 451 ods. 3 C. s. p. stručne uvádza, že dovolaním napadnuté uznesenie nevykazuje znaky žiadneho z rozhodnutí podľa § 239 O. s. p., prípustnosť dovolania preto z uvedených ustanovení nemožno vyvodiť.

7. Vzhľadom na uvedené, dovolací súd skúmal, či je daný dôvod prípustnosti dovolania podľa ust. § 237 ods. 1 O. s. p. Žalovaní 2/, 3/ procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/, g/ O. s. p. nenamietali; existencia väd tejto povahy ani nevyšla najavo. Prípustnosť ich dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

8. S prihliadnutím na obsah dovolania sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či v konaní odvolacieho súdu nedošlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., že žalovaným 2/, 3/ sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

9. Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie a napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúce skutkové okolnosti týkajúce sa posudzovanej veci, citoval príslušné ustanovenia právneho predpisu, ktorý aplikoval na prejednávany prípad a z ktorého vyvodil svoje právne závery. Odvolací súd toto rozhodnutie potvrdil, pričom svoje rozhodnutie náležite odôvodnil, pričom zdôraznil, že v predmetnom konaní súd rozhoduje o námietkach odvolateľov proti zmenkovému platobnému rozkazu, a preto významnou pre toto konanie by mohla byť len otázka, ktorej posúdenie by bolo dôležité pre záver o dôvodnosti/nedôvodnosti námietok proti zmenkovému platobnému rozkazu. V exekučnom konaní vedenom Okresným súdom Bratislava I, pod sp. zn. 63Er/1645/2014 sa žiadna takáto otázka nerieši, ale sa nútene realizuje výkon súdneho rozhodnutia, ktoré nebolo včas a riadne splnené dobrovoľne, a preto nezakladá dôvod na prerušenie predmetného konania. Navyše dodal, že s otázkou požadovaného prerušenia konania nesúvisí námietka žalovaných 2/, 3/ o zániku pohľadávky krytej zmenkou, t.j. potrebu skúmať existenciu kauzy zmenky, a to s ohľadom na skutočnosť, že ide o zmenku zabezpečovaciu ani riešiť otázku vedomého konania žalobcu na škodu žalovaných, ako aj odmietol tvrdenie žalovaného 3/, že v tomto konaní má status spotrebiteľa. Právne závery dotknutých súdov nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a obe odôvodnenia súdu prvej inštancie, aj odvolacieho súdu ako celok splňajú parametre zákonného odôvodnenia.

10. Zo spisu nevyplýva, že by sa súd prvej inštancie a odvolací súd v prejednávanej veci dopustili porušenia procesných oprávnení žalovaných 2/ a 3/, majúcich za následok odňatie mu možnosti pred súdom konať. Z tohto dôvodu dospel dovolací súd k záveru, že v posudzovanej veci postup súdov nemal za následok znemožnenie realizácie procesných práv žalovaných 2/ a 3/ podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.

11. Námietky žalovaného 2/, ktorými vytyka súdu existenciu tzv. inej vady (zmätočnosť), treba považovať za dovolacie dôvody podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.,

ktoré však sami o sebe prípustnosť dovolania nezakladajú. Skutočnosť, že by konanie bolo postihnuté tzv. inou vadou, môže byť len odôvodnením dovolania za predpokladu, ak je toto prípustné, nie však dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O. s. p.

12. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce použil správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je relevantný dovolací dôvod, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vadách konania podľa § 237 ods. 1 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Posúdenie, či súdy (ne)použili správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretovali alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodili (ne)správne právne závery, by tak prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesné prípustné. O taký prípad v prejednávanej veci nejde.

13. So zreteľom na vyššie uvedené preto dovolací súd dovolanie žalovaných 2/ a 3/ proti uzneseniu odvolacieho súdu podľa § 447 písm. c/ C. s. p. ako procesné neprípustné odmietol bez toho, aby sa mohol zaoberať dôvodnosťou dovolania.“

40. Vychádzajúc z citovaných častí napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sa ako dovolací súd v napadnutom uznesení zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal s argumentáciou sťažovateľa o existencii dovolacieho dôvodu podľa § 237 písm. f) OSP, s ktorou sa nestotožnil, a preto jeho dovolanie odmietol ako neprípustné. Dôvody svojho rozhodnutia najvyšší súd náležitým spôsobom vysvetlil, pričom jeho závery nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za neodôvodnené a ani za arbitrárne, t. j. také, ktoré by boli založené na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v zákone, resp. popierajú podstatu, zmysel a účel v napadnutom konaní aplikovaných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcich prípustnosť dovolania v občianskoprávných veciach počas jeho platnosti a účinnosti).

41. Sťažovateľ popri formalistickom prístupe najvyššieho súdu a arbitrárnosti jeho rozhodnutia osobitne namietal skutočnosť, že najvyšší súd sa vôbec nevysporiadal s jeho námietkou týkajúcou sa „*nepreskúmateľnej argumentácie odvolacieho súdu*“ definujúcej spotrebiteľa ako subjekt, ktorému bol poskytnutý spotrebiteľský úver. Podľa názoru ústavného súdu však práve túto námietku mal namysli najvyšší súd pod pojmom „*zmätočnosť*“ v bode 11 odôvodnenia namietaného rozhodnutia, kde jednoznačne formuloval záver, že v danom prípade ide o „*dovolacie dôvody podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.*“ nezakladajúce prípustnosť dovolania. Najvyšší súd sa teda vysporiadal aj s touto dovolacou námietkou sťažovateľa, pričom ním vyslovený záver sa nejaví ako ústavne neutržateľný alebo arbitrárny.

42. V nadväznosti na uvedené závery ústavný súd zdôrazňuje, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich „*nerespektovanie*“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru. V inom prípade by totiž súdy stratili možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného dovolania vôbec boli naplnené. Takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu Občiansky súdny poriadok výslovne umožňoval, preto použitý spôsob v konkrétnom prípade nemohol znamenať odoprenie prístupu sťažovateľovi k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch.

43. Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní po preskúmaní obsahu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu a jeho konfrontácie s požiadavkami vyplývajúcimi zo základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy dospel k záveru, že neexistuje reálna možnosť na to, aby po prípadnom prijatí tejto časti sťažnosti na ďalšie konanie mohol vysloviť ich porušenie. Ústavný súd preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol aj túto časť sťažnosti ako zjavne neopodstatnenú.

44. Sťažovateľ tiež tvrdí, že napadnutými uzneseniami okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu došlo aj k porušeniu čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 141 ods. 1 ústavy.

45. Ústavný súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 141 ods. 1 ústavy majú charakter ústavných princípov, resp. všeobecných interpretačných pravidiel, ktoré sú všetky orgány verejnej moci povinné rešpektovať pri výklade a uplatňovaní ústavy, a preto sú vždy implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu, t. j. aj jeho rozhodovania o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 119/07). Keďže predmetom tohto konania je rozhodovanie o porušení základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy, možno v tomto konaní uvažovať o porušení čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 141 ods. 1 ústavy len v spojení s porušením konkrétneho základného práva alebo slobody. Pretože v posudzovanom prípade ústavný súd nedospel k záveru o porušení niektorého základného práva alebo slobody, nemohol dospieť ani k záveru o porušení čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 141 ods. 1 ústavy.

46. Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd aj v tejto časti sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

47. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa uplatnených v petite jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. januára 2019